

Точка нуль

КУПИТИ

Про книгу

Збірка документальної прози Артема Чеха, письменника і військового, про 14 місяців служби у лавах ЗСУ в 2015 - 2016 роках. Вперше опублікована у 2017 році після тривалої паузи в літературній творчості Артема Чеха. «Точка нуль» - це щоденникові записи мобілізованого киянина, який занотовує все, що бачить, і пропускає все це через себе. Він не герой, він звичайна людина, зі своїми страхами, тривогами, надіями і сумнівами. Він знає, що так, як раніше, вже не буде, знає, що тепер настає інша реальність і для нього, і для його дружини, і для всіх, хто їде разом з ним в учебку, на полігон, на Схід, до точки

Артем Чех

Артем Чех

ТОЧКА НУЛЬ

ТОЧКА НУЛЬ

Артем Чех народився 1985 року в Черкасах. У 1999 році став випускником музичної школи (фортепіано, гітара, сопілка). У 2002 році закінчив школу, переїхав до Києва і вступив до Державної академії керівних кадрів культури і мистецтв на спеціальність «Соціологія». З 2008 до 2012 року жив у селі Мрин Чернігівської області.

Із травня 2015 до липня 2016 року служив у Збройних силах України.

Одружений, виховує сина.

Автор понад п'ятнадцяти прозових і нон-фікшн книжок. Окремі твори перекладено німецькою, чеською, польською, англійською мовами. Здобув низку нагород, серед яких Літературна премія імені Миколи Гоголя (2018), Літературна премія імені Джозефа Конрада-Коженевського (2019).

У 2021 році у видавництві Meridian Czernowitz вийшов роман Артема Чеха «Хто ти такий?», за яким українська режисерка Ірина Цілик зняла ігровий фільм «Я і Фелікс», головну роль у якому грає поет Юрій Іздрик. Роман «Хто ти такий?» став також переможцем премії «Книга року ВВС 2021».

Від початку повномасштабної війни проти України Артем Чех повернувся до лав Збройних сил України, де служить і нині.

ISBN 978-617-8024-44-4

Meridian
Czernowitz

Meridian Czernowitz

Артем Чех

Точка нуль

Meridian Czernowitz
2023

НОВІ СНИ

Нові сні

Цей автобус із провокаційною емблемою «Танцюють всі» – знущально комфортний, ніби везе пасажирів не на полігон, а на якісь «грязі». Сорок один новобранець і двоє офіцерів супроводу. Ми їдемо до рівненської учебки.

Коли закінчилися столичні висотки й почався ліс, я мало не заплакав. Сентиментальний, зворушений передчуттям нового життя. Спантеличений новим амплуа. Схвильований невідомістю. Сповнений якогось хворобливого бажання чимшвидше вдягнути форму й ходити в піксельці, як усі ті, інші, на яких дивився впродовж останнього року зі змішаним почуттям захвату та провини. Хоча я знав, що мене неодмінно мобілізують. Як не в січні, то у квітні. Як не у квітні, то в червні. Такі речі відчуваєш. Я навіть звільнився з роботи. Книжку хотів дописати. Не встиг.

Автобус зупиняється, мужики сунуть до виходу. Хтось чіпляє мене ліктем. Замість «вибачте» чую матюки.

– Туалет за заправкою, – люб'язно повідомляє офіцер. – Тільки, будь ласка, без «горючого».

– Авжеж, без «горючого», – погоджуються мужики.

Алкоголь придбаний ще звечора, дбайливо упакований або розлитий у пластикові пляшки з-під лимонаду.

Стали перекурити. Один невисокий дядько заводить:

– Сниться мені вже років двадцять сон, що везуть мене в армію. Я їм кажу: та я вже служив. А вони: ніхера, їдь служи. І сниться вокзал, автобус, я йду, чоботи жмуть. Як почалося на Донбасі, цей сон мені щоночі снівся. От і повістка прийшла, і я йду. Як у сні.

Решта мужиків кивають на знак згоди, зітхають і наввипередки діляться власними байками й історіями. Згадують Лівію з Єгиптом сімдесят шостого, Афган вісімдесят дев'ятого, розповідають про Югославію дев'яносто четвертого. Доброволець, який двадцять шість років відкатав на «швидкій», вторуючи офіцерові, закликає всіх утримуватися від алкоголю.

Розсілися й рушили. Потомлені від збудження, всі нервово перешіптуються, похмуро вдивляються в ландшафти за вікном. Від алкоголю не утримуються.

Я наминаю бутерброди: булочки «малятко» із «закарпатським» сиром. Думаю, чи варто комусь запропонувати, чи не здаюсь я їм жмотом? Чи ще зарано? Може, пізніше, коли роззнайомимось?

Дивлюся на тих, хто з пластикових пляшок п'є щось схоже на коньяк: теж нікому не пропонують, п'ють між собою. Заспокоююсь.

Десь там, біля Святошинського військкомату, залишилася моя дружина, розгублена й зосереджена на нових випробуваннях. У неї теж почалося нове життя, сповнене холодних

ночей і бентежних ранків. Скільки ми не побачимося? Місяць? Два? Рік? Ніколи?

Тоді мені вперше здалося, що я проживаю чиєсь життя. І бачитиму віднині чиїсь сни. І займатиму чиєсь місце, щоб стати героєм, щоб стати боягузом. Або померти.

Так чи інакше, у кожного з нас будуть нові сни.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ